

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. ХАСКОВО, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИГЛЕНА Т. ТЯНКОВА

Членове: ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ
Г. К. МИЛКОТЕВ

при участието на секретаря ДЕЛЯНА Г. ПЕТРОВА

в присъствието на прокурора А. П. С.

като разглежда докладваното от ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235600600752 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от глава XXI от НПК.

С Присъда № 54/26.10.2023г. постановена по НОХД № 64/2023г., по описа на Районен съд Хасково, подсъдимия С. А. Д., с ЕГН ***** от в с.К., общ.Х., е признат за виновен това, че на 20.05.2020г. в с.Ж.б., общ.С., обл.Х., причинил на М.Я.М. от гр.Х., средна телесна повреда изразяваща се в избиване на зъб без който се затруднява дъвченето и говоренето, поради което и на осн. чл.129 ал.2, вр. ал.1 и чл.54 от НК, е осъден на 3 месеца „лишаване от свобода”, чието изпълнение на осн. чл. 66 ал.1 от НК е отложено за срок от 3 години. С присъдата подсъдимият е осъден да заплати и направените по делото разноси, от които по сметка на ОД МВР Хасково сумата от 1252.25 лв., а по сметка на РС Хасково, сумата от 460 лв. и по 5 лв. държавна такса за всяко служебно издаване на изпълнителен лист.

Недоволен от присъдата е останал подсъдимия, който чрез защитникът си адв.Т. Ч. от АК - Пловдив, я обжалва в срок с оплаквания за неправилност, необоснованост, незаконосъобразност и явна несправедливост на наложеното наказание. В жалбата, която по съществото си е бланкетна, се излагат твърдения за недоказаност на обвинението, като се сочи, че съдът градил изводите си за виновността на подсъдимия на предположения, а не въз

основа на събраните доказателства, които ценил превратно. С жалбата се иска отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде оправдан.

Окръжна Прокуратура Хасково изпраща представител, който намира жалбата за неоснователна, а обжалваната присъда счита за правилна, обоснована, законосъобразна и иска да бъде потвърдена.

Въззивният жалбоподател и подсъдим С. Д. се явява лично и със защитникът си адв.Т. Ч., която в пледоарията си посочва, че първата инстанция дала приоритет на показанията на пострадалия и св.М., макар последния да не бил очевидец, а неправилно не били доверени показанията на св.Г. Д., който бил единствен очевидец на случилото се. В пледоарията си защитникът твърди, че изводът на първата инстанция, че подсъдимия не действал при условията на неизбежната отбрана или физиологичен афект по смисъла на чл.132 от НК, бил необоснован. Излагат се и съображения за недоказаност на обективната и субективна страна на престъплението, доводи за нарушено право на защита чрез недопускане на въпроси към вещите лица по съдебно медицинските експертизи, такива за недостоверност на отразеното в медицинската документация досежно телесното увреждане на пострадалия и за допуснати в обвинителният акт съществени процесуални нарушения, чрез липса в обстоятелствената му част на факти, касаещи съставомерни елементи на повдигнатото обвинение. С тези доводи в резюме, се иска отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, алтернативно връщане делото на първата инстанция за ново разглеждане от друг състав.

Подсъдимият в личната си защита и последна дума, иска да бъде оправдан.

Пред настоящата инстанция не са събирани и допускани нови доказателства.

Хасковският окръжен съд, като провери изцяло правилността на обжалваната присъда, по направените оплаквания, изтъкнатите доводи, служебно и предвид събраните доказателства, намира за установено следното:

Съдебното производство по НОХД № 64/2023г. по описа на РС-Хасково, е образувано по обвинителен акт на РП – Хасково, с който против подсъдимия е повдигнато обвинение за престъплението по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, за което е признат за виновен и осъден с обжалваната присъда. В проведеното разпоредително заседание са обсъдени въпросите по чл.248 ал.1 от НПК, граждански иск не е предявен, от пострадалия не е направено и искане за конституиране като частен обвинител. Съдебното следствие е протекло по общия ред. От събраните доказателства е установено, че на 20.05.2020г. следобед, св.М.М. пътувал сам с лекият си автомобил „Опел Зафира“ с рег. № *****, по пътя от гр.Х. към с.Г.и., общ. С.. Преди ж.п. прелеза в с.К., от намиращи се в ляво по посока на движението му бензиностанция и паркинг, в пътното платно на близко разС.ие пред автомобила на свидетеля и в същата посока, рязко в движението се включил микробус „Ситроен Джъмпер“ с рег. № ***** управляван от подсъдимия, който пътувал с брат си – св.Г. Д. към с.Ж.б.. За да не се удари в микробуса, св.М. натиснал рязко спирачка на автомобилът си, ядосал се от маневрата на подсъдимия и решил да го последва за да му потърси обяснение. Двата автомобила продължили движението си по пътя един след друг, като св.М.

се опитвал да изпревари управлявания от подсъдимия микробус, което последния не му позволявал движейки се и по средата на пътя. След като навлязъл в с.Ж.б., подсъдимия с микробуса завил надясно в посока към с.Ц.п., пострадалия не продължил направо към с. Г.и., а го последвал, успял да го изпревари и спрял рязко пред него, подсъдимия също спрял. След спирането, св.М. слезъл от автомобилът си и се насочил към подсъдимия с намерението да го пита защо му засякъл пътя. Подсъдимия също ядосан от поведението на свидетеля като водач, слезъл от микробуса и когато свидетеля се приближил, му нанесъл няколко удара с юмрук в областта на лицето, като го питал какво иска. От ударите свидетеля почувствал остра болка и усетил кръв в устата си, а горният му десен зъб /11- ти/ се разклатил. В този момент св.Г. Д., който също бил слезъл от микробуса, се обадил по телефона на дядо им – свид. Г. Л. и му казал за случващото се. Последния след около 10 -15 минути пристигнал заедно с баща им – св. А.А. и съпругата си - св. Д. Л.а. На въпросът на свидетелите защо спира децата им, св.М. отговорил, че искал да ги пита къде отиват и според показанията на тези свидетели, се държал агресивно към подсъдимия при което за да не ескалира напрежението свидетелите и подсъдимия, си тръгнали. Случилото се било възприето от св. А. М., който живеел наблизо и подал сигнал на тел.112, а впоследствие съдържанието на разговорът който провел, било установено от заключението по аудио - техническата експертиза изслушана от първата инстанция. По повод сигнала, на място пристигнали първоначално полицейските служители от РУ Хасково - свидетелите Б. и И., а след тях и св.Н. полицейски служител от ПУ – С., които разговаряли с пострадалия, който им разказал за случилото се и посочил регистрационния номер на управлявания от подсъдимия микробус. При разговора, свидетелите възприели кръв по лицето и устата на пострадалия М., както и разклатеният му зъб. По регистрационния номер на микробуса бил установен и адреса на подсъдимия в с.К., който свидетелите Б. и И. посетили но не го намерили там, както и брат му – св. Г. Д.. На следващия ден св. М. бил прегледан първоначално от съдебния лекар д-р Е., за което му било издаденото СМУ № 174/20г., в което били отразени констатираните при прегледът му увреждания, включително че имал изкълчване /разклащане/ в 3- та степен на зъб 11 –ти / първи горен десен/, както и, че съседните и насрещните му зъби, били на местата си. В това удостоверение било отразено, че уврежданията на пострадалия представлявали лека телесна повреда по смисъла на чл.130 ал.1 от НК и пострадалия бил насочен към стоматолог. След това пак на същата дата, пострадалия М. посетил дентален рентгенов кабинет където му била направена ортопантомография, а после и стоматолога д-р Д., който също го прегледал констатирал също телесните му увреждания, включително наличието на остър травматичен периодонтит на силно разклатения 11 –ти зъб, който не подлежал на лечение и го екстрахирал. За констатациите при прегледа и стоматологичната манипулация, от св.Д. /съпруга на св. Д./, която също присъствала на прегледа и възприела съС.ието на пострадалия, под диктовката на св.Д. бил съставен амбулаторен лист № 390/21.05.2020г. Въпросната манипулация обаче не била отчетена от свидетелите Д. същия ден пред НЗОК , а това било сторено по- късно, чрез втори амбулаторен лист № 446/01.06.2020г. , в който били отразени същите констатации. На 27.05.2020г. пострадалия представил амбулаторния лист / първия/ издаден

му след извършената стоматологична манипулация, ведно с ортопантомографията на съдебния лекар и му било издадено второ СМУ № 174.1/20г. според което вече му била причинена средна телесна повреда по смисъла на чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, изразяваща се в избиване на зъб / въпросния 11-ти/ без който се затруднявало дъвченето и говоренето. Впоследствие въз основа на посочените медицински документи, на досъдебното производство първоначално били назначени и изготвени от вещото лице д-р Е. - съдебно медицинска експертиза по писмени данни № 170/20г. и допълнителна такава № 149/21г., чиито заключения са изслушани от първата инстанция. От заключенията е установено, че при прегледът на пострадалия, били констатирани контузионен оток с кръвонасядане в областта на лявата скула, екстракция на зъб 11 след разклащане III степен, оток на горната устна и разкъсно-контузна рана на лигавицата до зъб 11. Било му причинено избиване на зъб, без който се затруднява дъвченето / във фазата на отхапване/ и говоренето по смисъла на чл.129 от НК - т.е. средна телесна повреда, а останалите увреждания му причинили разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК- т.е. лека телесна повреда по смисъла на чл.130 ал.1 от НК. Пак според заключенията, посочените увреждания били причинени от действието на твърд, тъп предмет и могли да се получат при инцидент и удари с ръка, според описаното от пострадалия. В същата насока е и заявеното от вещото лице при изслушването му пред първата инстанция. В хода на разследването се установило, включително чрез медицински документи, че пострадалия М. страдал от заболяване на зъбите, както и че имал екстрахиран такива преди датата на деянието. В тази насока била назначена на досъдебното производство и изслушана от първата инстанция, тройна съдебно медицинска експертиза по писмени данни, изготвена от вещите лица –д-р Н., д-р Р. и д-р С. Според заключението по посочената експертиза, към инкриминираната дата пострадалия страдал от генерализиран пародонтит /без да е ясна степента му/, но 11 – ти зъб не бил незасегнат, а бил функционално годен и участвал както в дъвкателната функция /отхапване/, така и в говорната / при формирането на звукове при речева артикулация/, включително имал значение за лицевата естетиката на пострадалия при социалната комуникация. Относно хроничния пародонтит на пострадалия, вещите лица в заключението си посочили, че това заболяване изключвало възможността за спонтанна експулсия на зъбите му при натоварване или покой, като изводите им относно механизма на причиняване на телесните увреждания на пострадалия, включително причината за разклащането от 3- та степен на 11 –ти горен зъб, който в резултат на това бил изваден, са идентични с предходните две експертизи на вещото лице д-р Е.. Пак в същата насока е и изложеното от вещите лица при изслушването им в съдебно заседание от първата инстанция. В обясненията си пред първоинстанционният съд, подсъдимия описал случилото се но отрекъл да е удрял пострадалия, като заяви, че последния го нападнал след спирането, държал за врата и го удрял, а подсъдимия заявил, че се пазел и тогава било възможно пострадалия да се самонаранил. В същата насока са и прочетените показания на брат му св. Г. Д. дадени на досъдебното производство, който поради заболяване и невъзможност за явяване, не е разпитан от първата инстанция, както и показанията на пристигналите по- късно техни близки роднини. За св. Г. Д. от заключението по изслушаната от първата инстанция съдебно психиатрична експертиза е установено, че

макар епизодично, през последните три години имало данни, че страдал от ***** , поставена му е диагноза „*****“ по МКБ и към момента на изготвяне на заключението /06.10.2020г./ била налице негативна симптоматика, водеща до социална изолация, без да се нарушава значимо преценката му реалност. В заключението е отразено, че свидетеля бил в съС.ие да разбира свойството и значението на извършеното и ръководи постъпките си, могъл правилно да възприема и възпроизвежда фактите и да участва в наказателното производство. При така установената фактическа обстановка, е постановена присъдата предмет на настоящата проверка. Настоящата инстанция намира, че районният съд е постановил присъдата си при напълно изяснена фактическа обстановка, като е събрал относимите доказателствата и след обсъждането и преценката им, е достигнал до обоснован извод за установени по несъмнен начин съставомерност и авторство на деянието, от обективна и субективна страна. Правилно при анализа на доказателствата са кредитирани показанията на св.М. който е очевиден и в тази насока твърдението за обратното на защитата, е несъстоятелно. Това е така защото в насока, че свидетеля наблюдавал случилото се, са както собствените му показания, така и отразеното за съдържанието на разговора който провел с оператора на тел.112, когато подал съобщението за случилото се. Пак в същата насока са и показанията на пристигналите по- късно трима свидетелите, които са и полицейски служители. По делото не е установено св.М. да е заинтересован, а извод в обратната насока не може да се направи единствено от обстоятелството, че е член на земеделската кооперация, чиито председател бил пострадалия. Изложеното в показанията както на св.М., така и в тези на пострадалия за случилото се, кореспондира с показанията полицейските служители, които наред със заявеното им от тези двама свидетели, възприели и уврежданията по пострадалия констатирани от съдебно медицинските експертизи. Наличието на въпросните увреждания които са несъмнено установени, се отрича в показанията на св.Д., в обясненията на подсъдимия, както и в показанията на пристигналите по късно техни близки роднини, като се твърдят телесни увреждания причинени на подсъдимия, от пострадалия. Същевременно по делото липсват обективни данни, по подсъдимия да са констатирани каквито и да е телесни увреждания, от случилото се. При това положение правилно както обясненията на подсъдимия, така и показанията на неговите близки роднини в тази им част, са приети за защитна теза и не са кредитирани от първата инстанция. Правилна е преценката и, че подсъдимия не е действал при условията на неизбежна отбрана по смисъла на чл.12 от НК или физиологичен афект по смисъла на чл.132 от НК и в тази насока оплакванията също не се споделят. Това е така защото самият подсъдим с поведението си като водач на микробуса, включвайки се внезапно в пътното платно пред автомобила на пострадалия, а после и пречейки му да го изпревари, е създал предпоставки за ПТП с управлявания от пострадалия автомобил и така практически сам провокирал в началото ситуацията. Това впоследствие сторил и самия пострадал, който вместо да сигнализира съответните органи за пътното поведение на подсъдимия като водач на МПС, предприел преследването му, за да му потърси сметка и също създал предпоставки за ПТП, с управлявания от подсъдимия микробус. При това положение, както действията на подсъдимия така и последващите такива на пострадалия, са били противозаконни и в съС.ие

да предизвикат силно раздразнение у този от тях, спрямо когото са извършени защото от тези действия са могли да настъпят тежки последици – в първия случай за пострадалия, а във втория за подсъдимия и брат му св.Г. Д.. При това положение правилно е приета липсата на неизбежна отбрана, защото не може да се позовава на такава този, който я е провокирал. Така е и при физиологичния афект. От заключенията по изслушаните съдебно медицински експертизи е безспорно, че в резултат на насените от подсъдимия удари в лицето на пострадалия, наред с другите травматични увреждания представляващи лека телесна повреда по чл.130 ал.1 от НК, му било причинено и изкълчване / разклащане в 3- та степен/ на 11 –ти горен преден десен зъб и поради това отпадането на зъба е било неминуемо, което се и случило като същият поради това е изваден, а не защото пострадалия имал заболяването пародонтит, от което обаче въпросният зъб не бил засегнат. Посоченото се приравнява на избиване на зъб, чиято липса в случая е довела пострадалия до затрудняване както при дъвченето във фазата „отхапване“, така и при говоренето. Това са и обективните признаци на средната телесна повреда по смисъла на чл.129 ал.2, вр. ал.1 от НК, изразяваща се в избиване на зъби / включително един/ без които се затруднява дъвченето или говоренето и в тази насока са задължителните указания, дадени в Постановление № 3/79г. на ПлВС за видовете телесни повреди. Обстоятелството, че от св.Д. за стоматологичната манипулация по изваждането на зъба на пострадалия, били съставени два амбулаторни листа, които по същността си са еднакви, е ирелевантно след като е установена безспорно от събраните доказателства причинната връзка, между действията на подсъдимия по нанесените на пострадалия удари и настъпилия от тях съставомерен престъпен резултат - посочената средна телесна повреда. От субективна страна правилно е прието, че деянието е извършено от подсъдимия при условията на евентуален умисъл като форма на вината, установен от действията му. Не се споделя и оплакването за несъответност на обвинителният акт в обстоятелствената му част, с разпоредбата на чл.246 от НПК, която да е довела подсъдимия до невъзможност да разбере обвинението. Обвинителният акт макар и лаконичен, е съответен на изискванията за съдържание дадени в чл.246 от НПК и Т.Р. № 2/02г. на ОСНК на ВКС, като на този въпрос подложен на обсъждане и в разпоредителното заседание, първата инстанция е дала отговор, който се споделя от настоящата. Вярно е, че при изслушването на вещите лица по тройната съдебно медицинска експертиза, съдът им указвал възможността да не отговорят на някои от въпросите на защитата, на които въпроси вещите лица отговорили и с това правата по НПК както на подсъдимия, така и на защитата му която е самостоятелна страна, не са нарушени и в случая това не е довело до допускане на съществено процесуално нарушение от първата инстанция, но подобен подход по отношение на въпроси на страните касаещи същността на процеса, е неприемлив. При определяне наказанието, първоинстанционният съд, е отчел единствено смекчаващите вината на подсъдимия обстоятелства и за такива приел дадените от него обяснения, способствали за разкриване на истината. Посоченото в случая не е смекчаващо вината на подсъдимия обстоятелство защото обективната истина е установена основно от останалите събрани по делото доказателства, а не единствено от обясненията на подсъдимия в които той практически е отрекъл да е удрял пострадалия. Смекчаващи вината на подсъдимия

обстоятелства обаче са, чистото му съдебно минало, добрите характеристични данни и младата му възраст, които правилно са отчетени. Отегчаващи вината му обстоятелства не са отчетени и наказанието на подсъдимия е определено при превес на смекчаващите вината такива, но при условията на чл.54 от НК, като доколкото за престъплението по чл.129 ал.2 вр.ал.1 от НК не е предвиден долен минимум на наказанието „лишаване от свобода“, му е наложено наказание от 3 месеца“ лишаване от свобода“ /което е минимума на това наказание по НК/, чието изпълнение е отложено по реда на чл. 66 ал.1 от НК, за срок от 3 години. Настоящата инстанция намира, че в случая, неправилно като смекчаващо вината на подсъдимия обстоятелство не е отчетено и поведението и на самия пострадал с което допринесъл за настъпване на деянието. Това наред с останалите смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства, води до извод, че са налице многобройни смекчаващи вината му такива по смисъла на чл.55 от НК, поради което и наложеното му наказание се явява завишено и несправедливо, а това е довело до неправилно приложение на материалният закон и в тази и част жалбата против присъдата, е основателна. Ето защо и доколкото за престъплението в чието извършване подсъдимия е признат за виновен, не е предвиден като бе посочено долен минимум на наказанието „лишаване от свобода“ то наказанието му следва да се определи при условията на чл.55 ал.1 т. 2 б. „б“ от НК, като предвиденото наказание " лишаване от свобода" се замени и на осн. чл.42а ал.1, вр. ал.2 т.1 и т.2 от НК му се наложи наказание „пробация“ с първите две задължителни пробационни мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност два пъти седмично“ и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“, в минималният им срок от по 6 месеца. По изложените съображения в посочената част обжалваната присъда следва да се измени, а в останалата част, като правилна, обоснована и законосъобразна, присъдата следва да се потвърди.

Водим от горното и на осн. чл.334 т.3, вр. чл.337 ал.1 т.1 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 54/26.10.2023г. постановена по НОХД № 64/2023г., по описа на Районен съд – Хасково, в наказателно - осъдителната ѝ част, като вместо при условията на чл.54 от НК, определя на подсъдимия С. А. Д. с ЕГН ***** от с.К., общ.Х., наказанието за престъплението по чл.129 ал.2 вр. ал.1 от НК, при условията на чл.55 ал.1 т. 2 б. „б“ от НК и на осн.чл.42а ал.1,вр.ал.2 т.1 и т.2 от НК му налага наказание „Пробация“ с пробационни мерки - „Задължителна регистрация по настоящ адрес с периодичност два пъти седмично“ за срок от 6 месеца и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 6 месеца.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____